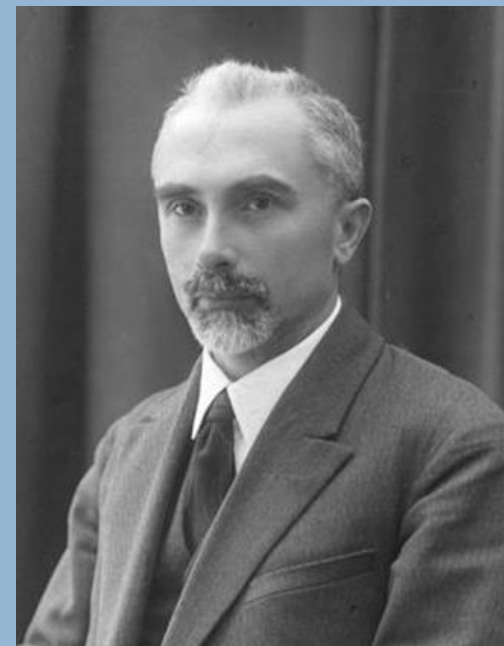

III Kongres Elektryki Polskiej

Profesor Mieczysław Pożaryski – pierwszy prezes SEP

Piotr Szymczak, Jerzy Hickiewicz, Przemysław Sadłowski
Pracownia Historyczna SEP w Opolu, Oddział Opolski SEP,
Politechnika Opolska, Uniwersytet Opolski

Plan prezentacji

- Przed I Wojną Światową
- W Niepodległej Polsce
- W czasie II wojny światowej i po wojnie

Przed I Wojną Światową

- **Urodził się 1 X 1875 r. w Warszawie** w rodzinie ziemiańskiej.
- Jego ojciec **Władysław został zesłany na Sybir**. Po powrocie rozpoczął pracę w **Poniewieżu** na Żmudzi jako urzędnik bankowy.
- Matką Mieczysława była **Leokadia ze Smolaków**. Mieczysław miał siostrę Felicję, lekarza psychiatrę, zamężną z Witoldem Łuniewskim.
- Mieczysław Pożaryski ukończył sześć klas rządowej szkoły realnej w Poniewieżu. **W 1891 r. przeniósł się do Warszawy**, aby tam w następnym roku zdać maturę w rosyjskiej szkole realnej.
- **1892-1897 studiował na Wydziale Mechanicznym Instytutu Technologicznego w Petersburgu - dyplom inżyniera technologa.**
- **1897-1899 studiował na Wydziale Elektrotechnicznym Wyższej Szkoły Technicznej w Darmstadt.**

Gmach Elektrotechniki i Chemii w TH Darmstadt, koniec XIX wieku

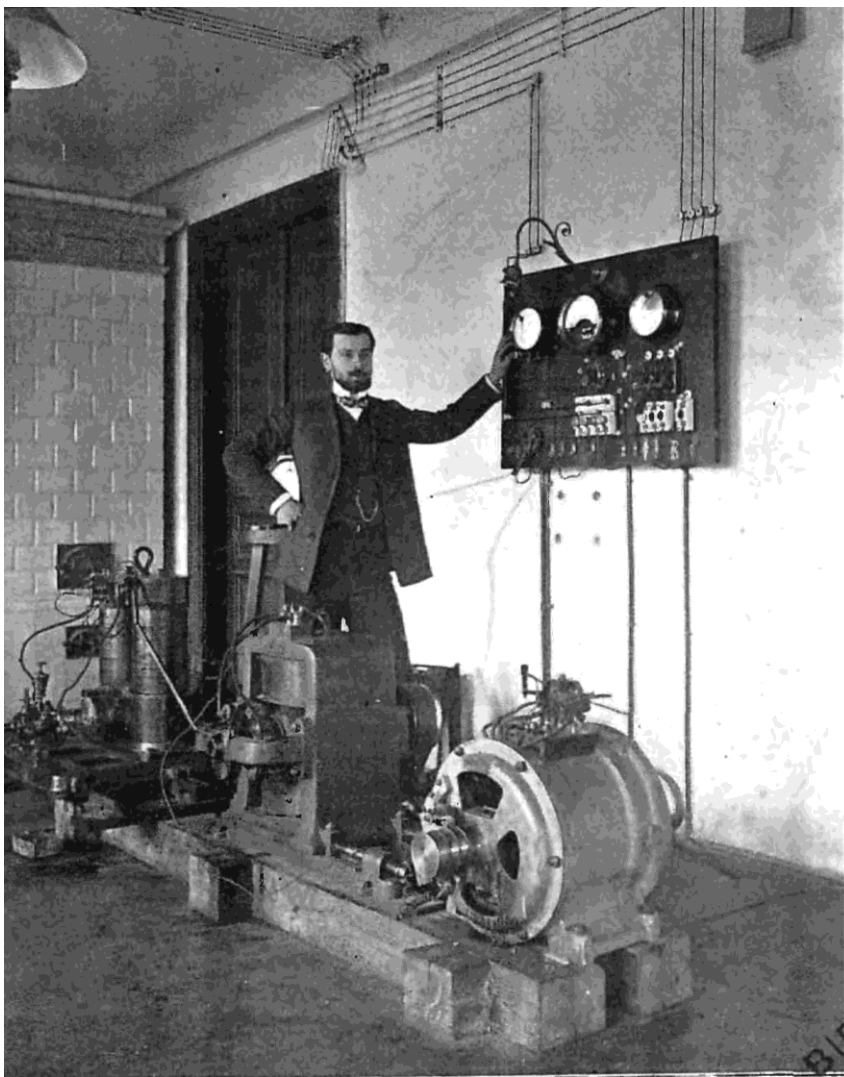
Urtheile	Unterschrift.	
Recht gut	Tittary	1
gut { Recht gut gut gut	Tittary	1
	Sengel	2
	Sengel	3
Indignifant	Kraus	
Quasi bono gut	Tittary	1
Recht gut	Sengel	2
recht gut	Witz	3
Indignifant	Kraus	
ziemlich gut	Sebering	1
recht gut	Witz	2
gut	Kraus	3
Recht gut	Tittary	1
Der Abtheilungs-Vorstand:		

Oceny
M. Pożaryskiego z
okresu studiów w
Darmstadt

- **W 1899 r. powrót do Warszawy.**
- Praca w Towarzystwie Akcyjnym **Drogi Żelazne Warszawsko-Wiedeńskie** oraz w prywatnej szkole **Mechaniczno-Technicznej H. Wawelberga i S. Rotwanda**.
- Wykładał, także na Kursach: Naukowych, Wieczornych, Politechnicznych i w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego.

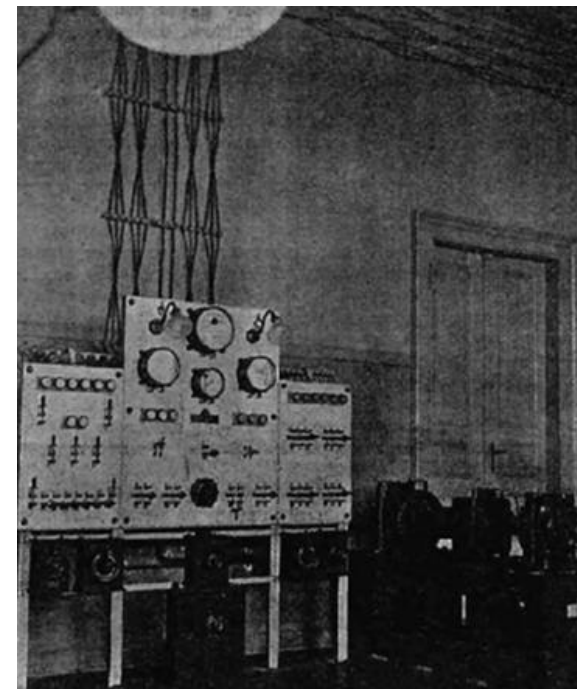
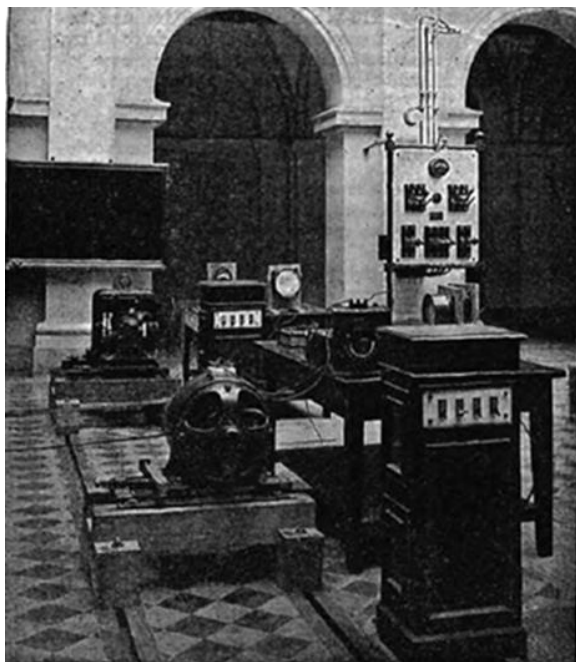
Prywatna Szkoła H.
Wawelberga i S.
Rotwanda w 1897 r.

M. Pożaryski ok. 1917 r.

Pracownia elektrotechniczna w Szkole Wawelberga i Rotwanda

- **W 1900 r. rozpoczął prace w rosyjskojęzycznym Warszawskim Instytucie Politechnicznym.**
- Pracował tam (jako jeden z nielicznych Polaków) , jako **laborant**, a od 1902 r. jako **starszy asystent** w Katedrze Elektrotechniki, kierowanej przez Rosjanina prof. **Aleksandra Wulfa**.
- **1908-1915 etatowy starszy laborant** elektrotechniki.

Laboratorium elektrotechniczne Instytutu Politechnicznego w 1903 r.

- W związku z wybuchem I Wojny Światowej **Instytut został w 1915 r. ewakuowany** wraz z pracownikami w głąb Rosji. M. Pożaryskiemu udało się stamtąd wydostać i wyjechać do **Moskwy**, gdzie pracował w fabryce elektrotechnicznej „Dynamo” i wykładał w miejscowym gimnazjum polskim. Przebywał w Rosji do 1917 r.

Wojska rosyjskie
opuszczają Warszawę
dnia 1 sierpnia 1915 r.

- **Jeden z pierwszych organizatorów środowiska elektryków polskich.** Uczestniczył w kilku zjazdach techników polskich.
- W 1899 r. wstąpił do **Delegacji Elektrotechnicznej**, która działała w ramach sekcji Techniczno-Przemysłowej Warszawskiego Oddziału Towarzystwa Popierania Rosyjskiego Przemysłu i Handlu.
- W latach **1901-1904 sekretarz** Delegacji Elektrotechnicznej, członek **Komisji Słowniczej**, Komisji do zorganizowania Laboratorium Elektrotechnicznego przy Muzeum Przemysłu i Rolnictwa.
- Kiedy Delegacja przekształciła się w **Koło Elektrotechników** pozostał jego członkiem i był **sekretarzem, przewodniczącym koła.**
- Od 1904 r. był **członkiem komitetu redakcyjnego działu Elektrotechnika** w „Przeglądzie Technicznym”.
- W **1915 r. działał w podkomisji mechaniczno-elektrotechnicznej** Komisji Politechnicznej mającej opracować program wykładów i propozycję osób na stanowiska nauczycieli akademickich w **Politechnice Warszawskiej.**

W niepodległej Polsce

- Po zakończeniu wojny w **1918 r. powrócił do Warszawy.** Rozpoczął **pracę na Wydziale Budowy Maszyn i Elektrotechniki** w Politechnice Warszawskiej, która od 1915 r. stała się polską uczelnią. Początkowo był wykładowcą elektrotechniki.
- **1919 r. został profesorem nadzwyczajnym**
- **1920 profesorem zwyczajnym elektrotechniki ogólnej**

- **Kierował Katedrą i Zakładem Elektrotechniki Ogólnej.**
- Po wydzieleniu w 1921 r. z Wydziału Budowy Maszyn i Elektrotechniki samodzielnego Wydziału Elektrotechnicznego,
- Był **wielokrotnie wybierany na dziekana:**
(1921/22, 1922/1923, 1923/1924, 1924/1925, 1934/1935, 1937/1938, 1938/1939, 1939-45).

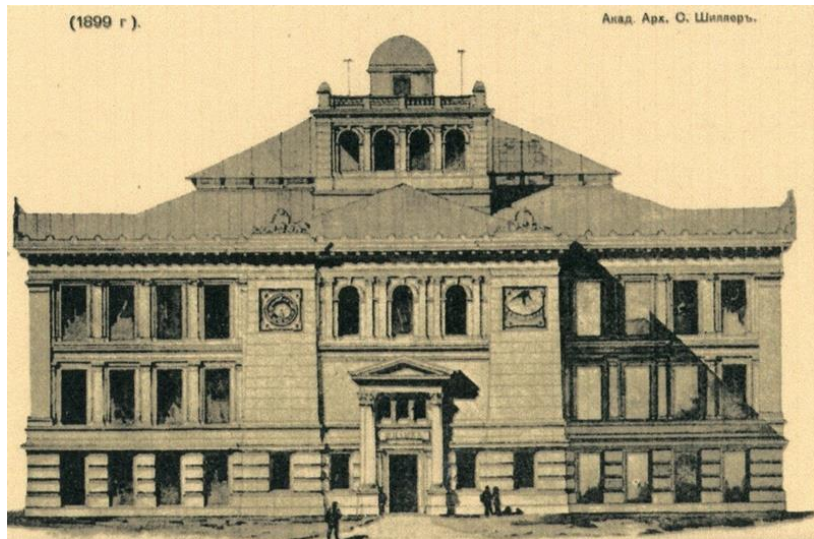

MIECZYŚLAW POŻARYSKI
Dziekan w latach 1921 — 1925.
Doyen en 1921 — 1925.

- ❑ Na **Wydziale Elektrotechnicznym** prowadził zajęcia z: techniki prądów szybkozmiennych, laboratorium prądów szybkozmiennych, podstaw elektrotechniki, laboratorium podstaw elektrotechniki oraz krótko teorię prądów zmiennych i zarys urządzeń radiotechnicznych.
- ❑ Na innych **Wydziałach** prowadził zajęcia z: elektrotechniki ogólnej, urządzeń elektrycznych, podstaw elektrotechniki, encyklopedię elektrotechniki, urządzenia elektryczne, maszyny elektryczne i laboratorium elektrotechniczne.

Janusz Groszkowski

Gmach fizyki i elektrotechniki PW 1899

Witold Kotowski

Wacław Pawłowski

Włodzisław Andrzej Górecki, 1931, 1-10-2004

Uroczystość nadania tytułu doktora honoris causa Politechniki Warszawskiej marszałkowi Edwardowi Rydzowi-Śmigłemu
Uczestnicy uroczystości w auli. Widoczni m.in. marszałek Edward Rydz-Śmigły (pośrodku), rektor Politechniki Warszawskiej prof. Józef Zawadzki
(w pelerynie gronostajowej), minister wyznań religijnych i oświecenia publicznego Wojciech Świątosławski, minister spraw zagranicznych Józef
Beck

Profesor Pożaryski wspólnie z Zarządem Koła Elektryków 1935 r.

- **W 1919 r. na Ogólnopolskim Zjeździe Elektrotechników przewodniczył Komitetowi Organizacyjnemu.** Otworzył obrady Zjazdu oraz zaproponował skład prezydium.
- Pierwszy Prezesem Stowarzyszenia Elektrotechników Polskich. Sprawował tę funkcję w latach **1919-1922-1925-1928.**
- Najwyższą instancją SEP było Ogólne Zgromadzenie Delegatów Kół. Sprawami Stowarzyszenia kierował Zarząd. Obierany przez Zgromadzenie Delegatów.

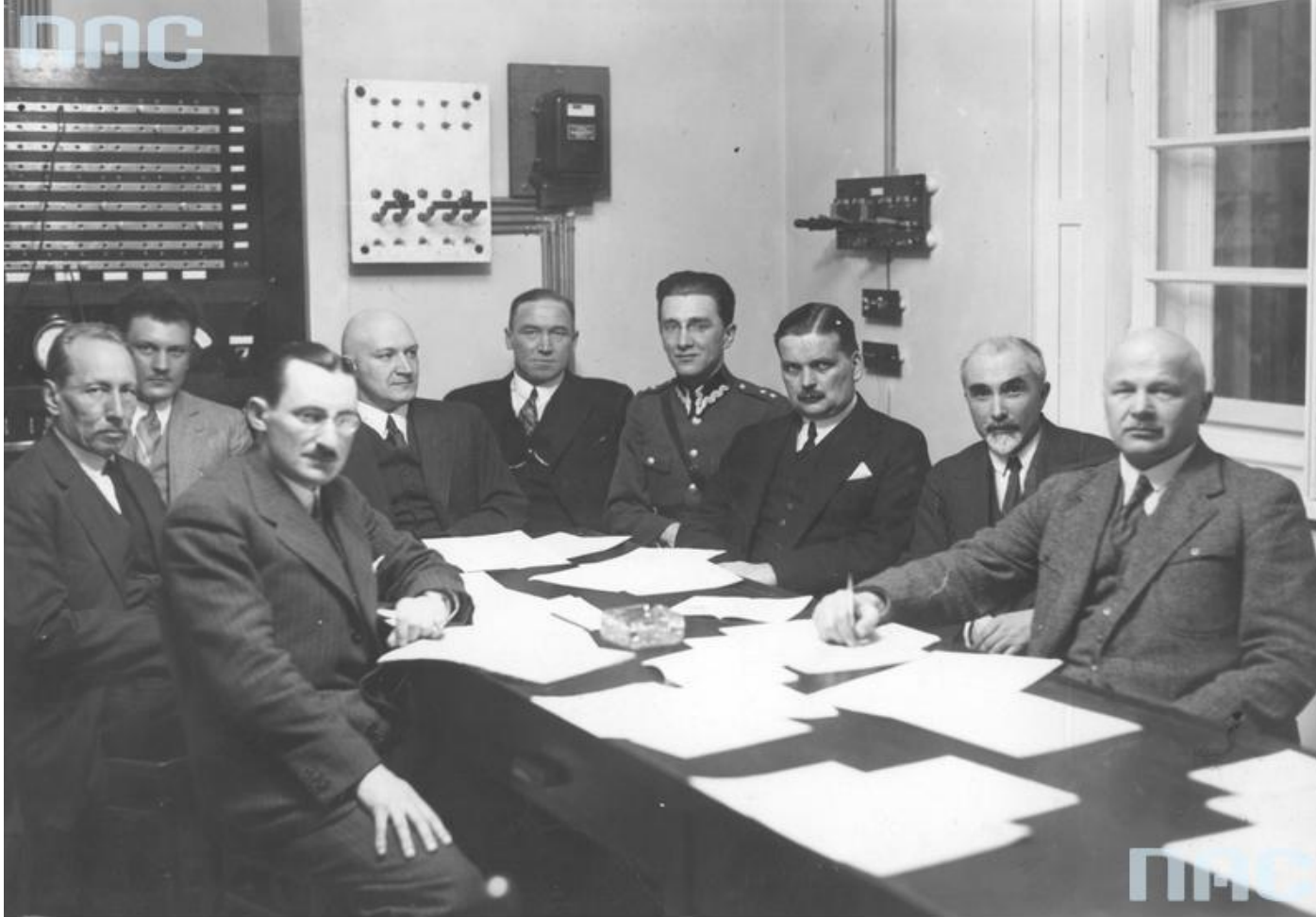
SEP w latach 1919-1921

- ❑ SEP powstawał w **trudnym wojennym czasie**.
- ❑ Starano się **wypełniać uchwały i realizować wnioski z I Zjazdu EP**.
- ❑ Podstawową sprawą, była **kwestia stosunku wcześniej istniejących Kół i Sekcji elektrotechnicznych** do nowego zrzeszenia.
- ❑ Przerwa w działalności SEP od lipca do listopada 1920 r.,
- ❑ **Powstanie komisji zaciągowej w SEP**.
- ❑ Wydrukowanie **statut SEP** zatwierdzonego przez władze w sierpniu 1920 r., tuż przed rozstrzygającą bitwą na przedpolach Warszawy.
- ❑ **Wznowienie wydawania „Przeglądu Elektrotechnicznego”** którego pierwszy zeszyt wyszedł w maju 1919 r., a ostatni zeszyt z 1920 r., dwunasty, wyszedł w lipcu. **Od 1921 PE oficjalnym organem SEP**.
- ❑ Odezwa i zbieranie funduszy przez Koło Warszawskie na plebiscyt górnośląski.
- ❑ **Powstały nowe Koła SEP**: Grudziądzkie (1921-23), Radomskie (1921), Toruńskie(1921), Kaliskie(1922?).
- ❑ II Ogólnopolski Zjazd Elektrotechników w Toruniu (1921).

SEP w okresie 1922-1928

- Zakrojona na szeroka działalność SEP **ulegała ograniczeniu i rozbiciu:**
- Związek Elektrowni Polskich (1919), Związek Zawodowy Inżynierów Elektryków (1919), Koło/Stowarzyszenie Teletechników (1920/1926), Polski Związek Przedsiębiorstw Elektrotechnicznych (1922), Stowarzyszenie Radiotechników Polskich (1922), Polski Komitet Elektrotechniczny (1924).
- **Zajmowano się sprawami: Urzędu Elektryfikacyjnego/Wydziału Elektrycznego, Ustawy Elektrycznej, Państwowej Rady Elektrycznej,** dozoru elektrycznego, koncesjonowania przedsiębiorstw instalacyjnych, kwalifikowania monterów, kursów monerskich, kursów wieczorowych. Słownictwo- Centralna Komisja Słownictwa Elektrotechnicznego, Przepisy Komisja Przepisowa.
- Za działalność naukowo –dydaktyczną, organizacyjną i społeczną w 1925 r. **M. Pożaryski wybrany na pierwszego, Członka Honorowego SEP.**
- Zbiórka funduszy przez SEP na akcję powstającego Banku Polskiego.
- Powstało Koło Bydgoskie(1927).
- **W 1927 r. nastąpił kryzys w działalności SEP,** rozpoczęto prowadzić **czynności mające ożywić i zreorganizować** Stowarzyszenie. Postanowiono doprowadzić do połączenia we wspólną organizację elektryków różnych specjalności i połączenia SEP z PKE.
- **W I 1928** na WZ Koła Warszawskiego SEP, przedstawiono **wstępny program reorganizacji SEP.** W II powołano **3 komisje: statutową, przepisową i elektryfikacyjno-energetyczną.**
- 1 VI 1928 **VIII Zgromadzenie Delegatów Kół SEP w Toruniu** uchwala zmieniony statut SEP. Wybrano nowy Zarząd. Rozpoczął się okres reorganizacji w SEP.

- W 1919 r. był współzałożycielem **Polskiego Towarzystwa Fizycznego**,
- W latach 1919-1923 skarbnik oraz członek Komitetu redakcyjnego „Sprawozdań i Prac Polskiego Towarzystwa Fizycznego”.
- Został powołany do komitetu organizacyjnego: **Polskiego Komitetu Energetycznego**(1923 r.) oraz **Instytutu Radiotechnicznego** (1928 r.).
- Był członkiem zarządu i sekretarzem (1928-1940) towarzystwa „**Studium Techniczne**”. Wchodził w skład Tymczasowego Komitetu Doradztwa Naukowego.
- Działał również w **Stowarzyszeniu Radiotechników**.
- **Działał również w wielu innych towarzystwach i organizacjach**. Był członkiem: Rady Teletechnicznej przy ministrze Poczt i Telegrafów, Komisji Miar Elektrycznych przy Głównym Urzędzie Miar, Warszawskiego Towarzystwa Politechnicznego, przewodniczącym Sekcji Elektrotechnicznej przy Muzeum Przemysłu i Techniki komitetu organizacyjnego Wystawy Przemysłu Metalowego i Elektrotechnicznego w Warszawie, Zarządu Koła Matematyczno-Fizycznego w Warszawie.
- We wszystkich tych organizacjach **był inspiratorem wielu prac, wygłaszał liczne referaty, brał udział w dyskusjach na zjazdach i konferencjach**. Chętnie udzielał porad fachowych zainteresowanym osobom i instytucjom.
- W 1933 r. otrzymał **godność członka honorowego Stowarzyszenia Elektryków Czechosłowackich (EŠČ)** podczas V Walnego Zgromadzenia SEP w Warszawie, połączonego z XV Zjazdem Elektrotechnicznego Związku Czechosłowackiego.
- Za swoje osiągnięcia **był kilkakrotnie odznaczony** m.in. Krzyżem Komandorskim OPR (1936)

Narodowe Archiwum Cyfrowe; sygn. 1-N-812

- ❑ Walne zgromadzenie członków Instytutu Radiotechnicznego w Warszawie 1931
- ❑ Widoczni od lewej: prof. Janusz Groszkowski, dyrektor Instytutu prof. D. Sokolcow, wicedyrektor Instytutu W. Cichowicz, sekretarz R. Rudniewski, płk. Ornbach, inż. S. Jasiński, dyr. K. Jackowski, **prof. M.Pożaryski**, prof. K.Drewnowski.

- Profesor prowadził aktywną działalność wydawniczą. Od **1919 do 1921** zasiadał w **komitecie redakcyjnym**, a następnie był **redaktorem naczelnym „Przeglądu Elektrotechnicznego”**. Od 1926 r. **kierował całym wydawnictwem „Przeglądu Elektrotechnicznego”**, w skład którego wchodziły czasopisma: „Przegląd Radiotechniczny”, „Wiadomości Elektrotechniczne”, „Sprawozdania i prace Polskiego Komitetu Energetycznego”.
- Był również redaktorem serii wydawniczej pt. „Biblioteka Montera i Technika Elektrycznego”.

PRZEGLĄD ELEKTROTECHNICZNY

ORGAN STOWARZYSZENIA ELEKTROTECHNIKÓW POLSKICH

pod naczelnym kierunkiem prof. M. POŻARYSKIEGO.

Rok IX.	1 Stycznia 1927 r.	Zeszyt 1.
Redaktor inż. WACŁAW PAWŁOWSKI.		Warszawa, Czackiego 3, tel. 90-23.

OD REDAKCJI.

Rozpoczynając rok IX wydawnictwa Przeglądu Elektrotechnicznego, Redakcja uważa za konieczne zaznaczyć, że wzorem lat ubiegłych dążeniem jej będzie i nadal utrzymanie czasopisma na poziomie wymagań szerokich sfer elektrotechnicznych polskich przy takim doborze i układzie treści, aby czytelnik miał obraz życia elektrotechnicznego we wszystkich jego przejawach zarówno w Polsce, jak i zagranicą.

Przegląd stał się już organem, którego potrzebę odczuwa każdy, któlewiek pracuje w dziedzinie elektrotechniki, a więc i technik i przemysłowiec i handlowiec i urzędnik. Przegląd trafił do wszystkich tych sfer, wszystkie one dają Redakcji współpracowników, a ich to jest właśnie zasługą, że czasopismo staje się coraz to bardziej zbliżone do życia coraz to bardziej wszechstronne. Od ich stosunku do usiłowań Redakcji zależy dalszy rozwój Przeglądu.

W dążeniu do nadania mu cech organu, w którym przede wszystkim potrzeby Polski byłyby uwzględniane w sposób najbardziej pełny i wyczerpujący, Redakcja zwraca się z wezwaniem, które już raz na tem miejscu skierowała do swych współpracowników, mówiąc: *Faktów nam trzeba, nie literatury!*

Przegląd Elektrotechniczny stanowi własność moralną elektrotechników polskich, którzy, rozumiejąc lepiej, niż któlewiek inny dobrodziejstwo, płynące z elektryfikacji, świadomie i celowo dążą do jej urzeczywistnienia na ziemiach Polski. Jednym ze środków do osiągnięcia tego celu jest wydawnictwo Przeglądu Elektrotechnicznego.

Isolatory przepustowe i wsporcze wysokiego napięcia.

prof. K. Drewnowski.

Typem izolatorów, zasadniczo odmiennym od przewodowych^{*)}, są izolatory przepustowe, służące do przeprowadzania przewodów np. przez ścianę budynku lub pudła transformatora, oraz w sporcze, służące do podtrzymywania szyn zbiorczych, przewodów i t. p., przeważnie w miejscach zamkniętych.

Przy tych izolatorach sprawa wytrzymałości na przeskok wystwa się na pierwszy plan.

1. Isolatory przepustowe.

Pierwotna forma izolatorów przepustowych wysokiego napięcia powstała z formy, stosowanej przy napięciu niskim, t. j. z walca porcelanowego, w którego osi przeprowadzony był przewód; w środku walca był umocowany kołnier, względnie kryza, za pomocą której umocowywano się izolator w otworze pudła transformatora. Przez proste zwiększenie grubości izolatora, a przedewszystkiem przez wydłużenie go i zaopatrzenie w rowki lub karby, starano się przystosować izolator do wysokiego napięcia, zwracając głównie uwagę na utrudnienie drogi prądom upływowym. Oczywiście, można było tą drogą iść tylko do pewnych, stosunkowo niskich, granic napięcia. Poznanie praw, rządzących zjawiskami przeskoku, spowodowało zasadniczą zmianę kształtu izolatora przepustowego.

Przewód elektryczny, przechodzący przez otwór

w ścianie lub w pudle transformatora, wytwarza pole elektryczne, które jest ukształtowane stosownie do położenia przewodu względem ściany. Wewnątrz samego otworu można je uważać za zbliżone do prostoliniowego pola kondensatora walcowego. Dalej pole przestaje być prostoliniowe. Zwykle otwór w ścianie zamknięty jest materiałem izolacyjnym, czyli właściwym izolatorem. Wtedy w części swej wystającej poza otwór, izolator naprężony jest na przebicie i na przeskok.

Naprężenia na przebicie. — Najprostsz izolator przepustowy przedstawia Rys. 1, gdzie w otwór, np. w ścianę pudła transformatorowego, wstawiony jest walec izolacyjny o stałej dielektrycznej ϵ , otaczający ściśle przewód, umieszczony spóśrodkowo w osi otworu. W polu, wytworzonym przez napięcie V , a objętem przez boki ścianki (w miejscu A), występują naprężenia, łatwo dające się obliczyć, jak w przypadku kondensatora walcowego.^{*)}

Na powierzchni przewodu:

$$F_1 = \frac{V}{r_1 \log_a \frac{r_2}{r_1}}$$

Na wewnętrznej powierzchni otworu:

$$F_2 = \frac{V}{r_2 \log_a \frac{r_2}{r_1}}$$

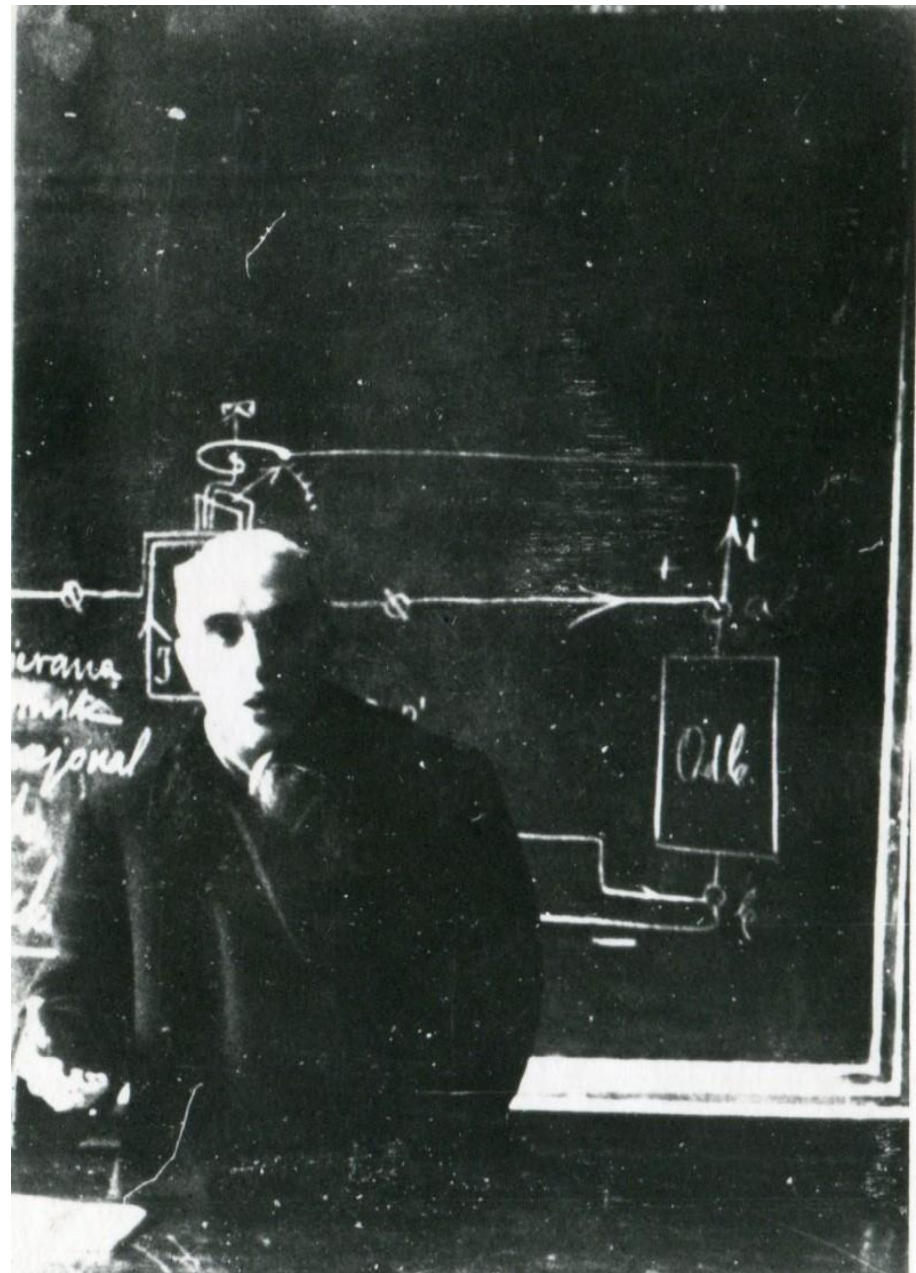
Gdyby między kołnierzem i materiałem izolacyjnym znajdowała się warstwa powietrza, to — według

^{*)} p. Przegl. Elektr. 1926 Nr.: 6 i 7.

^{*)} p. Przegl. Elektr. 1926 r. str. 147.

Czasy II wojny światowej i po wojnie

- W czasie wojny **oficjalnie pełnił funkcję administratora budynku Wydziału Elektrycznego**, ale nadal uważano go Dziekana.
- Podczas okupacji początkowo **wykładał w Państwowej Szkole Elektrycznej II stopnia**.
- Działał też w **Państwowej Wyższej Szkole Technicznej** znajdującej się na terenie Politechniki Warszawskiej. W szkole tej w konspiracji kontynuowała działalność Politechnika Warszawska oraz Szkoła im H. Wawelberga i S. Rotwanda. Brał udział w akademickim tajnym nauczaniu i w latach 1942-44 kierował Wydziałem Elektrycznym konspiracyjnej uczelni.
- **Po Powstaniu Warszawskim trafił do Grodziska Mazowieckiego**, gdzie wykładał chemię i fizykę w szkole handlowej oraz na tajnych kompletach Gimnazjum Ogólnokształcącego.

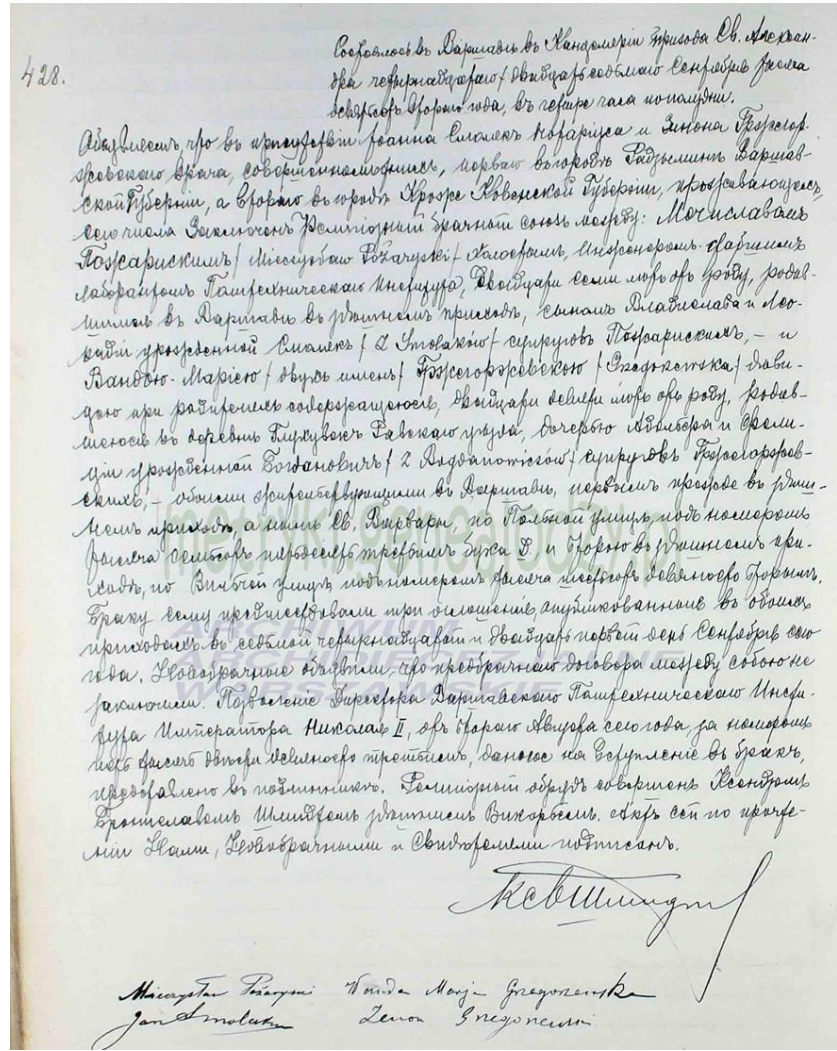

- **Po wyzwoleniu Warszawy podjął trud uruchomienia na nowo Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej.**
- **Pierwszy zjawił się na Wydziale 2 III 1945 r. i nominował na kierownika Katedry Wysokich Napięć Janusza Lecha Jakubowskiego.**
- **W dniu 12 IV zwołał pierwszą po wojnie Radę Wydziału.** Dnia 19 IV brał jeszcze udział w **egzaminie dyplomowym**, a **trzy dni później zmarł** w Grodzisku Mazowieckim, wycieńczony chorobą i przeżyciami ostatnich miesięcy.
- **Został tam pochowany, a po kilku latach ekshumowany i pochowany w Warszawie.** Jego prochy spoczywają na cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.
- **Na płycie grobowej umieszczono napis: „Spółecznik, przyjaciel i opiekun młodzieży”.**

Wp. Jakubowski
 S. P. - pozostał toż samo
 Wysokich napięć należy zabrać
 i wykonać w pracowni
 z meandryjnymi czynnikami
 Tak to jest przewidziane pracowni
 na prof. Wysokich napięć
 doistnie stał
 ostatek informacji w celu jest strona
 2/III 1945 M. Pożaryski

Pismo prof. M. Pożaryskiego dziekan WE do prof. Janusza Lecha Jakubowskiego, datowane na 2 III 1945

- W 1902 r. Mieczysław Pożaryski ożenił się z Wandą Marią z Grzegorzewskich, przyrodniczką, nauczycielką botaniki, autorką i współautorką kilku podręczników, działaczką oświatową.
- Miał z nią córki: **Jadwigę** (1904-1986), nauczycielkę, **Marię** (1906-1986), historyka, bibliotekarkę, wicedyrektorkę Biblioteki Wojewódzkiej w Lublinie oraz synów **Jana** (ur. 1908- ?), inżyniera elektryka, pracownika Instytutu Badań Technicznych Lotnictwa w Warszawie i firmy elektrotechnicznej „Westinghouse” w USA, **Władysława** (1910-2008), geologa, mikropaleontologa, profesora Instytutu Geologicznego w Warszawie, członka rzeczywistego PAN.

Akt ślubu Mieczysława Pożaryskiego i Wandy z Grzegorzewskich

- **25 książek i skryptów**
- **74 artykuły i notki**
- **32 recenzji**
- Wśród jego książek i skryptów można znaleźć wyróżniające się podręczniki akademickie:
- *Podstawy naukowe elektrotechniki łącznie z zasadami pomiarów, Warszawa 1915 (415 stron i 427 rysunków, drugie wydanie w 1927) ,*
- *Teoria prądów szybkozmiennych, Warszawa 1931*
- Obszerne podręczniki dla szkół zawodowych:
- *Kurs elektrotechniki w szkole mechaniczno-technicznej Wawelberga i Rotwanda, s. 644, rys. 601, Warszawa 1908,*
- *Zarys elektrotechniki. Podręcznik dla szkół zawodowych w 3 częściach, wydany w Warszawie w latach 1928-29,*
- *Przystępna elektrotechnika prądów silnych, Warszawa 1921, (7 wydań.)*
- *poradnik Monter elektryk (6 wydań)*
- Pisał artykuły do takich czasopism jak: „Przegląd Techniczny” (28 artykułów) „Przegląd Elektrotechniczny” (8 artykułów); „Wiadomości Matematyczne”. „Wszechświat”; „Czasopismo Techniczne”.
- Recenzował kilka książek, między innymi: G. Hensla, K. Drewnowskiego, R. Witkiewicza oraz pozycje zagranicznych autorów.

NA DOCHÓD WARSZAWSKIEJ KASY
WZAJEMNEJ POMOCY I PRZETOR-
NOŚCI DLA OSÓB PRACUJĄCYCH NA
POLU TECHNICZNYM

KRÓTKIE
WSKAZÓWKI
z
ELEKTROTECHNIKI

DLA
TECHNIKÓW
UŁOŻYŁ

Mieczysław Pożaryski
Asystent przy kat. elekt. w Politechn. Warsz.

Prof. MIECZYSLAW POŻARYSKI i inż. GUSTAW REKIEL.

PIĘCYSTĘPNA
ELEKTROTECHNIKA
PRĄDÓW SIŁNYCH.

Składano przez drukarnię Składową Zakładowego Biurotechnicznego
Wzrostu Technicznego i Instytutu Politechnicznego do druku
w październiku i na licencji oryginalnych planów z dnia 2 marca
1927 r. 10 100000.

WARSZAWA
WYDAWNICTWO ŚWIĘCICH I LINDBERGA
1927

WYDAWNICTWA NAUKOWE
KOMISJI WYDAWNICZEJ STOWARZYSZENIA BRATNIEJ POMOCY I SZKOLEŃ
POLITYCHSIEI WARSZAWSKIEJ

NAUKOWE PODSTAWY
ELEKTROTECHNIKI

PRZEKŁAD
MIECZYSLAW POŻARYSKI
DOKTOR SŁUCHY
PRACOWNIK ELEKTROTECHNICZNY POLITECHNIKI WARSZAWSKIEJ

z 24 figurkami w tekście

WYDANIE II.

SKŁAD GŁÓWNY
MIECZYSLAW FUCHSOWICZ
Zawodnik Techniczny i Politechniczny
WARSZAWA, BRONIEWSKI 2-3

WARSZAWA 1927 ROKU
CIĘDZIARNIA PODKARSKIEJ Drukarni Rolniczej Sp. Akc. w TORUNIU

- Mieczysław Pożaryski po **śmierci uhonorowano na wiele sposobów**. SEP w 100 rocznicę jego urodzin ufundował **medal pamiątkowy** ku jego czci. Jego imię nadano: Technikum Elektrotechnicznemu w Żychlinie, ulicy w Warszawie- Międzylesiu, przy której znajduje się Instytut Elektrotechniki, wraz z **tablicą pamiątkową** oraz jednej z sal konferencyjnych w Domu Technika w Warszawie.

Bibliografia

- 150 lat Wyższego Szkolnictwa Technicznego w Warszawie, 1826-1976, Warszawa 1979
- 75 lat Stowarzyszenia Elektryków Polskich, 1919-1974, SEP, Zeszyt Historyczny nr 1, pod red. T. Skarżyńskiego, Warszawa 1994
- Bibliografia publikacji pracowników (polaków) Warszawskiego Instytutu Politechnicznego, opr. W. Płosińska, Warszawa 1985
- Dudzińska E., Mieczysław Pożaryski (1875-1945), Sylwetki Profesorów Politechniki Warszawskiej, Prace Historyczne Biblioteki Głównej Politechniki Warszawskiej, nr 27
- Encyklopedia Warszawy, przewodniczący komitetu redakcyjnego S. Herbst, Warszawa 1975
- Eytner T. J., Monografia Szkoły Mechaniczno-Technicznej im. Wawelberga i Rotwanda w Warszawie 1895-1907, Warszawa 1908
- Historia elektryki polskiej, t. 1, Nauka piśmiennictwo i zrzeszenia, pod red. K. Kolbińskiego, Warszawa 1976
- Historia Politechniki Warszawskiej 1915-1965, przewodniczący komitetu redakcyjnego K. Kolbiński, Warszawa 1965
- Historia Stowarzyszenia Elektryków Polskich 1919-1959, pod red. J. Pląskowskiego, Warszawa 1959
- Jakubowski Janusz Lech, Fragmenty autobiografii. Od połowów motyli do badania sztucznych piorunów, „Kwartalnik Historii Nauki i Technik”, 1988 nr 3, s. 589-561
- Jankowerny W., Jasińska M., Bibliografia publikacji pracowników Politechniki Warszawskiej 1915-1965, Warszawa 1972
- Kubiawski J., Jakubowska A., Mieczysław Pożaryski [w:] Słownik Biograficzny Techników Polskich, t. 1, s. 121-122
- Łoza S., Czy wiesz kto to jest?, Warszawa 1938
- Orłowski B., Słownik polskich pionierów techniki, Katowice 1986
- Peretiatkowicz A., Sobeski M., Współczesna kultura polska, nauka, literatura, sztuka: życiorysy uczonych, literatów i artystów z wyszczególnieniem ich prac, Poznań 1932
- Piłatowicz J., Politechnika Warszawska w dwudziestoleciu międzywojennym, „Rocznik Warszawski”, 1993, t. 23, s. 109-139
- Piłatowicz J., Profesorowie Politechniki Warszawskiej w dwudziestoleciu międzywojennym, Warszawa 1999
- Piłatowicz J., Stowarzyszenie Techników Polskich w Warszawie 1898-1918, cz. I 1898-1918, Warszawa 1993
- Politechnika Warszawska 1915-1925, Księga Pamiątkowa, pod red. L. Staniewicza, Warszawa 1935
- Staniewicz L., Nauki Elektrotechniczne, [w:] Dziesięciolecie Polski Odrodzonej, pod red. M. Dąbrowskiego, Kraków- Warszawa 1928
- Wykaz zmarłych Profesorów Politechniki Warszawskiej, Biblioteka Główna Politechniki Warszawskiej, Pracownia historyczna, Warszawa 1987
- Zarys historii Wydziału Elektrycznego 1921-1981. Materiały Sympozjum Listopad 1981, pod red. Z. Grunwalda, Warszawa 1983

Dziękuję za Uwagę

Warszawa 2 IV 2019